

Élménybeszámoló- Erasmus+

Személy szerint én már gimnáziumban hallottam az Erasmus programról, barátaim is voltak, párom is átélte, így számomra se volt kérdés, hogy jelentkezsek-e.

Sokan említették, hogy életünk egyik legjobb élménye lesz és egy soha el nem felejthető emléket ad. Szerettem volna átélni én is, hogy elmondhassam, életem legjobb szemeszterén vagyok túl.

Miután sikerült a jelentkezés volt egy online tréningünk, ahol megismerkedtünk egymással és különböző feladatokat csináltunk, játékokat játszottunk, majd próbálták felnyitni a szemünket, hogy nem minden lesz hab a tortán és lesznek nehézségek, lesz „trauma” amit majd egyedül kell leküzdenünk. Egy elég talpraesett lánynak tartom magam, aki nagyon közvetlen és rendkívül könnyen barátkozik, így kicsit szkeptikusan álltam ehhez a témához, talán még meg is jegyeztem, hogy ugyan mi történhet. Sok mindennel találkoztam már az életben, biztosan könnyen tudom majd kezelni bármi is legyen az.

Tulajdonképpen a jelentkezés se ment simán, vehettem volna egy jelnek azt is, de elég makacs és kitartó vagyok ahhoz, hogy ne adjam fel, pláne amilyen határozottan ragaszkodtam a programhoz.

A kiutazás nagyon egyszerű volt, a szüleim segítettek mindenben és kocsival kivettek Mariborba, három óra alatt kint is voltunk.

Amikor kiértem hó esett, holott Budapestet napsütésben hagytam el, el is szomorodtam, hogy így fogad ez a kis város engem. Majd jött a még nagyobb meglepetés, a szállás kérdés.

Az interneten nagyon sokat keresgéltem szállásügyileg, tudtam, hogy fél évre kell találnom magamnak megfelelő helyet. A kollégiumokról lemaradtam a késői jelentkezés miatt, így a Facebook-ot ajánlották, a kinti ESN tagjai fel is vettem egy szállás-kereső csoportba és ott böngésztem tovább. Egy szlovák lány megtalált és felkeresett, hogy ő is szállást néz, keressünk együtt, így lettünk szobatársak.

ETK kari tájékoztató kiutazó hallgatóknak

Kedves Hallgató!

Gratulálok a nyertes Erasmusos pályázathoz!
Az előttd álló adminisztratív teendőkkel kapcsolatban kari tájékoztatót tartok jövő kedden (nov. 5.) 14 órától a Vörösmarty utcai épület A2-es termében.
Megjelenésedre feltétlenül számítok.

Üdvözléssel:

Gáli Kinga
Ápolás és betegellátás, Gyógytornász szakirány, II.évfolyam
2019/2020 tanév
Szlovénia, Maribor

Alma Mater European- AMEU

Ami a lakást illeti, a képek alapján kis aranyos, lakható helynek tűnt, viszont aki hirdette, az egy előző évben ott lakó diák volt, kontaktot nehéz volt szerezni. A tulaj nem igazán beszélt semmilyen nyelven, abban sem voltam biztos, hogy sikerült-e lefoglalni és nem veszik-e el a kaució, amit elutaltam a megadott számlaszámra vakon.

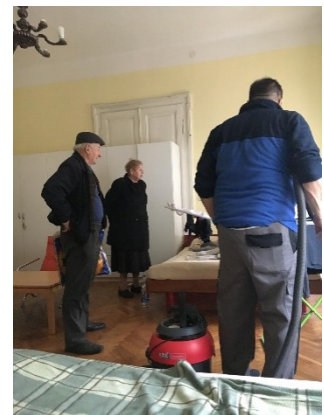
Mikor odaértünk a megadott címre, senkit nem értem el, azt sem tudtam hova kell mennem és bejutok-e egyáltalán, ha megtalálom. Majd egy gondnoknak kinéző bácsi segített, aki szintén csak szlovénul beszélt, de jónak bizonyult activityben és beengedett a lakásba, megmutatta melyik lesz a mi szobánk Janával majd szólt a feleségének, hogy én is megérkeztem. Mint kiderült ő volt az egyik tulaj.

A trauma már akkor utolért, amikor megérkeztem ebbe a koszfészekbe, de sikerült überelni amikor megláttam, hogy a két ágyas szobánkban éppen két lány ébrednek az ágyunkban, és a szoba kellős közepén van egy emeletes ágy, aminek az alsó szintje szintén foglalt volt.

Szerencsére a lányok beszéltek angolul és elmesélték a helyzetet, hogy ők kifizették a szállást márciusig, és addig fognak maradni, mivel csak azután állnak tovább. Még üres volt egy másik szoba is az apartmanon belül, ahova bepakolhattam és aludhattam volna ott, amíg meg nem érkezik a fiú, aki azt bérelte ki, viszont amikor megláttam, egy szeméttelap hívogatóbb lett volna, így lemondtam a nemes ajánlatról, tehát maradt az emeletes ágy teteje, ahol a táskámmal együtt aludtam. Apukám többször kérdezte meg, hogy nem megyek-e inkább haza velük, és a lelkemre kötötte, hogy anyának lent kell maradnia a kocsiban, nem láthatja ezt a lakást, mert hazavisz. De bevállaltam, maradtam.

Se szerződés, se közös nyelv, se semmi, ami mutatva/ígérve volt... semmi nem stimmelt, de szerencsére a Maribori koordinátor nagyon kedves és rugalmas volt, sokat segített és felhívta a tulajt, elmondta neki, hogy tarthatatlan ez az állapot és feljelentést von maga után, ha nem változtat, hisz feketén próbált mindent elintézni és adózás nélkül megúszni, amit csak lehet. Persze szerződést később se kaptunk, de legalább eljött a március, a két lány kiköltözött, elvitték az ágyat és hatalmas nagytakarítást tarthattunk, ahol egészen otthonossá tettük a szobánkat és a közös tereket. Ezután a tulaj hívott valami „takarító céget”, akik inkább voltak Marika néniék a szomszédból egy kis alamizsnáért cserébe.

Sokat gondolkoztunk, hogy ott hagyjuk-e a lakást, viszont minden más elkelt, az egyetemtől egy utcára voltunk, és viszonylag olcsónak minősült a többi között a havi 200euróval. Szóval maradtunk.

Gáli Kinga
Ápolás és betegellátás, Gyógytornász szakirány, II.évfolyam
2019/2020 tanév
Szlovénia, Maribor
Alma Mater European- AMEU

A város maga nem túl nagy, bár buszok jártak, mégis gyalog közlekedtünk mindenhova. Minden utcában találtunk egy-egy éttermet, kifőzdét, kínait, gyors büfét.

A szlovén rendszerben egy borzasztóan szimpatikus dolog volt számomra, hogy a tanulók egy kártyát igényelhettek az EMSO számukért cserébe (mintha diákigazolványt mutatnánk fel a kedvezményekért).

Ezzel a kártyával elképesztő kedvezmények jártak kéz a kézben. Egy alkalmazáson megtaláltunk minden éttermet, ami a listán szerepel, leírást kaptunk az ételekről, és fel volt tüntetve a diák menü ára. Egy előétel, egy főétel savanyúsággal vagy salátával, egy desszert és jobb helyeken még egy ital is járt hozzá. Van, ahol 5€ van ahol 3€ volt mindez, de olyan hely is akadt, ahol egy smoothie-t, egy szendvicset és salátát, amit magunknak állítottunk össze teljesen ingyen elfogyaszthattunk. Napi 2x lehetett ezt a kártyát használni, 4 óra elteltével.

Sajnos persze a szórakozó helyekre, kocsmákba és bárókba ezeket nem tudtuk hasznosítani, mégis jól jártunk vele. Aprópó szórakozó helyek. Na, abból nem volt túl sok. Budapesti lányként ismerem a szórakozás fogalmát, a szlovének kevésbé. Picurka helyek, drága italokkal. Inkább a

biliárd szalonok, romkocsmák vendégei voltunk, az ESN mindent hasonló helyekre szervezett, nyilván így jött ki minden a legjobban.

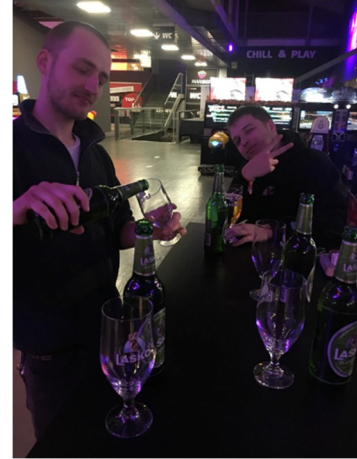
A megélhetésről nem tudok sajnos teljes képet adni így utólag belegondolva. A koronavírus miatt bezártak a helyek, az orrunkat se dughattuk ki, az olcsóbbnak számító Lidl messze volt, a kisboltok, amikre rákényszerültünk borzasztóan drágák voltak. Szinte háromszoros összegeket költöttem egy-egy bevásárlásra ezeken a helyeken, mint normál esetben tettem volna. A piac szerintem nem volt az igazi, a magyar zöldség-gyümölcsöz képest műnek éreztem azokat és drágán is adtak mindent.

Nehéz az Erasmus-os életről beszélni, így hogy egy szobába zárva töltöttük a nagy részét. A vírus beköszönése előtt volt két-három hetünk kiélvezni a helyzetünket, bár voltak, akiknek több jutott hisz hetekkel korábban kezdték az egyetemet, mint én, aki gyógytornász hallgatóként mentem ki. A lelegején „welcome weeks”-ek voltak 3 hétig, amiből én sajnos csak egy hetet tapasztaltam az említett későbbi kezdés miatt.

A maribori ESN nagyon kitett magáért, rengeteg jó programot szervezett, összekovácsolta a csapatot, már amennyire lehetett, hiszen hamar kialakultak a klikkek. A spanyolok nem vegyültek, a szlovákok-szlovének-lengyelek-csehek mind megértették egymást a saját anyanyelvükön, így ők inkább azt használva érezték jól magukat a saját kis körükben. Én is egy ilyen

körhöz tartoztam és bár magabiztos angollal vágtam neki ennek a kalandnak, mit sem értem kint vele, ha ők nem akarták használni a közös nyelvet. Szerencsére találkoztam egy-két hasonló „különccsel”, akik angolul kommunikáltak, így egy német sráccal könnyen megtaláltam a közös hangot és sokszor inkább külön programokra mentünk, mint amit az ESN szervezett.

A mentorprogramról nem sokat tudok mondani, elméletileg volt nekem is egy mentorom, aki az elején segített sok mindenben, ha kérdeztem, de soha nem találkoztam vele és hamar el is engedték egymás kezét.

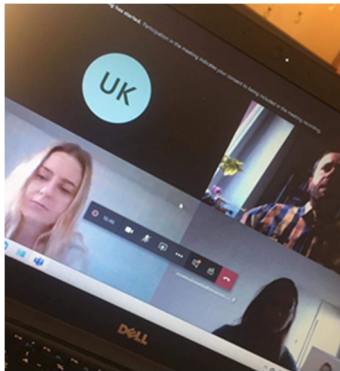

Amint a vírus komolyabb lett és korlátozásokat vezettek be nem sok új programot tudtunk átélni sajnos, bár ennek ellenére is emelem kalapom az ESN előtt, akik minden erejükkel azon voltak, hogy így is élvezhetővé tegyék a karantént. Házi versenyeket szerveztek, amin biztonságosan mindenki otthonról, online vehetett részt.

Gáli Kinga
Ápolás és betegellátás, Gyógytornász szakirány, II.évfolyam
2019/2020 tanév
Szlovénia, Maribor
Alma Mater European- AMEU
Az egyetemről pár mondat. Nem sokat láttam.

A beiratkozásnál, illetve az első napokon voltam bent, amikor bemutatták a programot, az órákról beszéltek pár szót, bemutatták az egyetem épületét, kiosztották az órarendünket, amiből hamar rájöhettünk, hogy vírus ide vagy oda, nem fogjuk sűrűn látni ezt a helyszínt, hiszen havi 2-3 alkalommal tömbösített órákat terveztek. Ami persze nem jött össze, mert a vírus hamarabb jött, mint hogy egy órára is bementünk volna, így a kezdetekről fogva online oktatásban részesültünk.

Az oktatásról nagyon megoszlik a véleményem. Volt olyan oktató, akinek ez nem okozott problémát, és így is érdekes előadásokat tudott tartani, könnyen levizsgáztunk ezekből a tárgyakból, de sajnos olyan is akadt, akinek meggyűlt a baja a rendszerrel, és hatalmas küzdelem volt azt a gyakorlati órát online teljesíteni. Az angol nyelv ismerete is hiányos volt, sokszor mutogatva vagy szótározva értette meg magát az oktató velünk és a panaszaink

ellenére, hogy nem értjük az anyagot ugyanúgy folytatta és nem tudta máshogy elmagyarázni, hogy mi is megértjük, szóval örülök, hogy azon is túl vagyunk.

Szerettem volna elmondani, hogy ez volt a legjobb szemeszterem, de talán pont az ellenkezője lett a vírus miatt. Külföldön egy kis lyukban, egyedül töltöttem el a félévem, az összes pénzem ráment így is a megélhetésre, minden barátom fokozatosan hazautazott, elég magányosan teltek a hetek. Ezáltal sok új helyzetben ismertem meg magam, és tudom, hogy még erősebb lettem, mint előtte voltam.

Próbálok pozitív maradni, a szép és jó dolgokra emlékezni, és amennyiben lehetőségem adódik még rá, újra jelentkezni, hiszen biztos vagyok benne, hogy kihagyhatatlan élményt nyújt egy normális élethelyzetben.

Gáli Kinga
Ápolás és betegellátás, Gyógytornász szakirány, II.évfolyam
2019/2020 tanév
Szlovénia, Maribor
Alma Mater European- AMEU

Másoknak is csak ennyit tudnék mondani, hogy megérte jelentkezni. A rengeteg új ember, akivel találkoztam, az új helyek, amiket felfedeztem ilyen kis időn belül is, a különböző ételek italok, amiket megkóstoltam, másik kultúrák, amikkel megismerkedtem, lehet, hogy máskor az életben már nem lesz ilyen lehetőség, így mindenképp élni kell vele!

